

Pályaválasztás:

21 éves vagyok, egyetemista, és éppen próbálom kitalálni, hogy mit kezdjek az életemmel. Azzal biztatom magam, hogy eddig mindig lett valahogy, sőt az élet egészen váratlan dolgokat is hozott az utamba. Körülbelül 11 éves lehettem, amikor eldöntöttem, hogy valamilyen módon zenével szeretnék majd foglalkozni, ha felnövök. Emlékszem, hogy akkor először nem mondtam ki, hogy a zenén belül mivel, csak azt, hogy mindenképp valami zenés dologgal. Pár évvel később jött az ötlet, hogy mivel fuvolázni tanultam, és a tanárom látta is bennem a lehetőséget, lehetnék fuvolista. Csakhogy folyamatosan vívódtam magamban. Sokszor, sokaktól hallottam, hogy aki igazán szeret zenélni, annak nem gond nekiállni gyakorolni, sőt nem is bírja ki, hogy ne gyakoroljon. Hogy a hangszerük a legjobb barátjuk a zenészeknek. Velem azonban ez nem így volt. Nagyon élveztem a fuvolázást, éreztem egyfajta szabadságérzetet, amikor egy futam vagy figura szépen kigurult, és élveztem, ahogy a lassú darabokban megformálhattam a zenét. A tanárom úgy magyarázta, hogy ilyenkor megteremtünk egy pillanatot. Ilyenkor megfagy a levegő a teremben, egy pillanatra nincs más csak azok a hangok, amiket a hangszerből előcsalogatunk. Ezt szerettem én a zenélésben. Nade nem szerettem igazán gyakorolni. Nem tudtam órákig állni a kottaállvány előtt egyedül és türelmesen kisilabizálni, hogyan tudom tökéletesen eljátszani a darabokat. Egy időben felmerült bennem, hogy lehet, hogy nem klasszikus zenével kéne foglalkoznom. Tetszett a jazz. De nem tudtam, hogy állhatnék neki, na meg a jazzben nem is mindig van fuvola... Gimibe nem mentem el konzervatóriumba, mert nem szerettem volna kollégista lenni és a lakhelyemhez közeli konzi sajnos megszűnt mire én annyi idős lettem volna, hogy oda járhassak. 17 éves koromig kitartottam a gondolatom mellett, hogy fuvolista leszek, akkor azonban kezdtem megtörni. Nem éreztem elég jónak magam, és motivációm sem volt valami sok. (Ez ráadásul a COVID időszakban volt.) Ekkor átéltem egy kisebbfajta mélypontot, elkezdtem nézelődni más irányokba is. Nagyon érdekelt az emberek működése, a kommunikáció, a személyiségek, az, hogy hogyan tudjuk minél jobban, mélyebben megismerni a másikat, megérteni egymást. Körülbelül egy évvel később körvonalazódott bennem, hogy lehetnék akár tanár. Zenetanár. Alkalmasnak éreztem magam a feladatra, és örültem a gondolatnak, hogy így valamilyen módon mégis zenével foglalkozhatok. 17 évesen, az első COVIDos nagy lezárás után összejöttem a mostani párommal. Ő is zenélt. Népi bőgőzött. A következő nyáron vele elmentem egy népzenei táborba, ahol népi furulyázni tanultam, így közvetve neki köszönhetően kezdett kinyílni előttem a zenei világ. Eltelt egy újabb év, ami alatt elhívott egy zenés workshop sorozatra, ami szintén egy új kaput nyitott ki számomra. Akkor még nem is sejtettem, milyen fontosat. Az év végén a workshopot tartó zenészek kifejezetten a barátomnak ajánlottak egyösztöndíjlehetőséget, amivel ki lehetett jutni Amerikába. Akkor már nagyon komolyra fordult a kapcsolatunk, el sem tudtam képzelni, hogy elengedjem Amerikába és nélküle éljek egy évig, na meg persze a pályázat nagyon nagy lehetőségnek tűnt, úgyhogy kitaláltam, hogy én is pályázom. Csodák csodájára pedig az elbírálók, akiket ismertünk a workshopról azt mondták, hogy mehetünk mind a ketten. Nem is értettem, mi történik. Ez hogy lehet??? Ilyen nincs. De mégis volt. Kimentünk mi ketten és két másik fiatal Amerikába zenét tanulni 9 hónapra. Itt én énekesként, népi furulyásként működtem. Fuvolázni is tanultam, és elkezdtem klarinétozni és mandolinózni. Csodálatos 9 hónap volt, egy külön kisregényt lehetne róla írni. Őszintén, nem akartam hazajönni a végén. Nagyon megszerettem az ottani zenész létet. Koncertezni jártunk, zenét tanultunk, egész nap gyakoroltunk. Nem kellett semmi mással foglalkoznunk. Ez az egész nagyon hiányzott amikor végül mégiscsak hazajöttünk májusban. Szeptemberben visszatértem az eredeti tervemhez, elkezdtem az ének-matekszakos tanárképzést. Évek óta először nem jártam fuvolatanárhoz. Egy kicsit úgy voltam vele, hogy

kipróbálom, milyen így az élet, vajon hiányozni fog-e. Hála a jó égnek hiányzott!!!
Decemberben mikor egy zenés workshopra mentem egyik hétvégén nagyon jól esett fuvolázni egy kicsit az ott közösen összerakott dalban. Január környékén elértem a mélypontomat, amikor nem tudtam, mit kezdjek magammal. Hiányzott a zene, nem találtam a helyem. Önértékelési problémákkal küzdöttem, úgy éreztem, én csinállok valamit rosszul, hogy nem vagyok benne zenekarokban, semmilyen hangszeren nem tudok elég jól játszani ahhoz, hogy zenélni hívjanak. Eljutottam viszont végül arra a pontra, ahol rájöttem, hogy nem csinállok rosszul semmit, csak el vagyok veszve és nehéz helyzetbe hoztam magam. Olyasmit akarok csinálni, amit nem sokan csinálnak rajtam kívül. Könnyűzenét szeretnék játszani fuvolán. Miután ezt megfogalmaztam magamnak, és végre másokkal (a barátommal!) is beszéltem róla, március elején úgy tűnt, az élet tálcán kínálja elém a megoldást. Már januárban elkezdtem amolyan kapálózásként könnyűzenével kapcsolatos képzéseket keresni, és jelentkeztem is egy énekes szakra. Elkezdtem járni magántanárhoz, hogy segítsen felkészülni a felvételire. Úgy voltam vele, hogy megpróbálom, lesz ami lesz. Aztán jött az a bizonyos tálca. Egy másik könnyűzenei képzés honlapján kutakodva egyik nap rátaláltam, hogy oda lehet fuvolával is jelentkezni. Először nem is akartam elhinni. Felhívtam a titkárságot, és a titkárnő is megerősítette, hogy de bizony, tényleg lehet. Azon a délelőttön majdnem végig ugráltam örömben. Úgy éreztem, végre megtaláltam az utat. Már csak a felvételi volt hátra. Telefonáltam a régi fuvolatanáromnak, és segítségét kértem a felkészülésben. Másnap el is mentem hozzá. Keresett nekem kottákat, darabokat, zenei alapot, és még a képzésnek is utánanézett gyorsan előtte, hogy ki lesz a tanárom, mire lehet számítani. Két hetem volt a felvételiig. Jó érzéseim voltak a dologgal kapcsolatban, de azért az előtte lévő pár napban még párszor végigfuttattam magamban egy pár mi van, ha... kezdetű kört. Szerencsére fölöslegesen, ugyanis felvettek. Most kíváncsian várom a gólyatáborot, és azon dilemmázom, mit kezdjek az egyetemmel, amit elkezdtem. Jól jönne azért egy diploma, bármi eshetőségre felkészülve, viszont most tényleg zenélni szeretnék. Mindenesetre úgy érzem, innentől már akárhogy lesz, jó lesz. Van egy irány, egy út amerre lelkesedéssel tudok menni.

Megfogalmazódott a fejemben azzal kapcsolatban egy elmélet, hogy most egy kicsit miért távolodtam el a tanítástól, és miért fordultam inkább a zene irányába. Régebben nagyon szerettem volna sokaknak segíteni a tanításon keresztül. Példát mutatni, beszélgetni a gyerekekkel, esetleg olyat mondani, adni nekik, ami segít átlendülni az élet feldobott problémáin... Most nem érzek már indíttatást arra, hogy mások problémáiba is belemeryüljek, sokkal jobban szeretném inkább az érzelmek, hangulatok oldaláról, a zenén keresztül megfogni a segítség témakörét. Szeretnék a zenémmel kikapcsolódást, örömet, jóleső bizsergést vagy egy jóleső sírást okozni az embereknek. Ezzel segítve őket az érzelmeik megélésében vagy éppen egy kis kiszakadásban, fellélegzésben.

Párkapcsolat, család, félelmek, pánik:

2021 júniusában jöttünk össze a barátommal. Egy iskolába jártunk elsős körunktól, sőt egy kicsit még egy oviba is, de nem beszéltünk egymással évekig. Mind a ketten 2004-ben születtünk, 20 nap különbséggel, ő mégis egy osztállyal alattam járt. Azt mondta, annó akart még egy évet maradni az oviban azért nem jött iskolába amikor én. Az első COVIDos év utáni nyáron az osztályfőnökeink közös kirándulást szerveztek az osztályainknak, ahol így újra egymás közelébe kerültünk. Ő valamiért nem szívesen volt az osztálytársaival, az első este egyedül ücsörgött pár paddal mellettünk, amíg mi társasoztunk az én osztálytársaimmal. Gondoltam, megkérdezem, van-e kedve beszállni. Volt kedve, így onnantól fogva egész héten velünk volt. Nekem pedig egyre jobban tetszett. Ekkor 16

évesek voltunk. A 16 éves tinifejessel róla ábrándoztam utána egész nyáron. A tanév kezdetével néha már beszélgettünk, mivel mind a ketten DÖKösök voltunk, így akkor találkoztunk. Aztán megint beütött a COVID és pár hónapig nem találkoztunk... Elég szomorú voltam hogy úgy mondjam... De aztán májusban, mikor újra lehetett már iskolába járni, felgyorsultak az események. Nagy meglepetésemre elmondta, hogy az öccsével és egy haverjukkal visszamennek oda egy hétre, ahol előző évben együtt voltunk az osztályainkkal, és kérdezte, hogy nincs-e kedvem csatlakozni. Ugráltam örömben (persze csak miután látótávolságon kívül kerültem), és elkezdtem győzködni a legjobb barátnőmet, hogy jöjjön velem. Szerencsére igent mondott, és így kötöttünk ki ugyanott egy évvel később egy kisebb csapattal. Szó szót követett, majd ő és én egymás mellett kötöttünk ki a szabad ég alatt csillagokat nézve és végigbeszélgetve az éjszakát négyszer egymás után. Az ötödik napon mondtam, hogy most már egyszer bent is alszom a barátnőm mellett a sátorban, ettől megjedve pedig ő másnap megfogta a kezem. Nálunk ez ilyen egyszerű volt. Nem volt semmi kavarás, nem kellett semmit megbeszélni, mind a ketten tudtuk, hogy akkor ez azt jelenti, hogy tetszünk egymásnak, és mostantól együtt járunk. 17 évesek voltunk. Az első nyáron igazából alig találkoztunk. Mindkettőnknek be volt már előre táblázva, így csak néhány alkalmat tudtunk szakítani egymásra. Hazajött hozzám egy napra a nyári táborból ahova ment. Még egyszer visszamentünk viszont ugyanoda, ekkor pedig ismét végigbeszélgettük az éjszakát és többek között azt is elmeséltük egymásnak, hogyan éltük meg azt, amikor összejöttünk. Ekkor éreztem először azt, hogy egy fokkal közelebb kerültünk egymáshoz. A következő évben délutánonként amikor tudtunk, együtt töltöttünk egy kis időt, és szombatonként átmentünk egymáshoz aludni. Az év vége felé ez kibővült péntek és szombat estére. Volt egy érdekes pillanat az év során, mégpedig pont az én születésnapomkor. Vasárnapra esett a születésnapom, és szerettem volna, hogy nálunk aludjon szombaton, és együtt töltsen velem a vasárnapot. Az anyukája azonban ezt a pillanatot választotta arra, hogy kitalálja, vissza kellene vennünk egy kicsit az együtt levésből. Nem kellene minden hétvégén találkozunk, mondta ő, elég minden másodikon. És a születésnapom hétvégéje legyen egy olyan hétvége, amikor nem találkozunk. Ez nekem rosszul esett. Eléggé. Így miattam ő vállalta a konfrontációt az anyukájával, és végül mégis nálunk aludt. Egy kicsit büntudatom volt utólag, hogy így reagáltam, enyhe lelki terrornak kitéve ezzel szegény páromat, de utólag úgy gondolom, hogy ez az egész az anyukája oldaláról nagyon nem volt fair. Máskor mindig elengedte, és én is bármikor mehettem hozzájuk. Aztán ugye 20 nappal később elérkezett az ő születésnapja is, akkor együtt aludtunk pénteken és szombaton is. Aznap ismét volt egy érdekes incidens. Megsértődött rá az anyukája. Nem is értettem pontosan, miért. Csak annyit láttam, hogy szegény barátom lelkileg teljesen össze van törve, és azt mondja, nem baj, majd pár nap múlva újra hozzászól az anyukája. Meg voltam döbbenve. Nem is értettem, hogyan csinálhat ilyet a gyerekével. Próbáltam megérteni, gondoltam, biztosan nagyon rosszul esett neki valami. Másnap tortát ettünk. Szemtanúja voltam, ahogy odamegy az anyukájához, és kérdezi, mikor eszünk tortát. Az anyukája csendesen azt mondta, neki mindegy, egye meg a tortáját amikor akarja. Azért csak leültünk az asztal köré. Náluk az a szokás, hogy amikor valamelyik gyereknek születésnapja van, az anyukájuk mesél a kiskori éveiről. Most ő kérdezte az anyukáját, hogy mesél-e, de az anyukája azt mondta, nem akar. Az apukája vette át a szót, ő mesélt. De olyat, hogy utána nagyon nehezen tudtam leerőltetni a torkomon a tortát. Nem voltam hozzászokva a fiús családban hangzó sztorikhoz. A későbbiekre való tekintettel megjegyzem, hogy ekkor volt először olyan érzésem, hogy itt valami nem teljesen stimmel. Előtte mindig amikor odamentem nagyon jól éreztem magam náluk. Kedvesen beszéltek egymással, ellentétben az én családomat, ahol sokszor volt egy furcsa hangnem köztünk,

mikor egymással beszéltünk. Nem voltunk gorombák egymással, egyszerűen volt egy alapvető fura, feszült hangsúlyozásunk. Ők mindig megcsinálták, amit a másik kért, ellentétben velünk, akik mindig csak visszabeszéltünk, hogy dehát te közelebb vagy, hozd ide te! Összességében tehát egészen addig nagyon tetszett az, ahogyan az ő családjuk működött. Utána azonban szépen lassan elkezdtem felfedezni a fura dolgokat. Volt egy jó nagy kertjük, ahol zöldségeket termesztettek és állatokat tartottak. A fiúktól (5-en voltak testvérek) elvárták, hogy segítsenek a ház körül. Volt, hogy nem mentek iskolába, mert pl céklát kellett elrakniuk. És hát volt, hogy hozzám azért nem jöhetett a barátom, mert otthon kellett maradnia segíteni. Ennek a nevelési módnak alapvetően sok pozitív aspektusát látom, viszont egy kicsit hiányoltam azt a fajta "a gyerek jóléte van a középpontba helyezve" típusú hozzáállást, ami nálunk volt. Eltelt még egy nyár, amikor már több időt töltöttünk együtt. Volt, hogy napokig azt játszottuk, hogy egyszer nálunk aludtunk, egyszer náluk. Aztán jött a szeptember. Egyik este nekem látszólag a semmiből pánikrohamom lett, és valamilyen okból kifolyólag elkezdtem attól félni, hogy álmomban meg fogok halni. Nagyon nehéz időszak kezdődött. Minden este úgy feküdtem le, hogy féltem, másnap reggel felkelek-e. Nem tudtam logikus magyarázatot adni a félelmemre de ettől még rettenetes volt. Sokszor gondolkodtam nehéz témákon. Milyen lenne, ha ez lenne az utolsó napja az életemnek? Mi lenne, ha tudnám, hogy ez az utolsó napom? Mit csinálnék? Hogy érezném magam? Hetente volt pánikrohamom, és eleinte nem is tudtam, nem is hittem el, hogy ez az. Halálfélelmem volt, és úgy éreztem, hogy eltávolodom a valóságtól. Mintha lebegnék. És féltem, hogy nem tudok visszajönni. Nem mertem egyedül aludni. Ha valaki mellettem volt, legalább abban tudtam reménykedni, hogy ha valami történne velem éjszaka, ő észreveszi, és tud segíteni. De közben attól is féltem, mi van, ha senki nem tud segíteni rajtam. Amikor a barátom ott aludt, jobban éreztem magam. Azért is, mert nem voltam egyedül, és azért is, mert kizökkentett a jelenléte. Anyukám azonban nem engedte, hogy hétköznap együtt aludjunk. Ezen sok sok könnyörgés után alkalmasszerűen enyhített, de nekem nagyon nehéz volt így is ez az időszak. Akármennyire is féltem, hogy nem fognak tudni segíteni rajtam, sok segítséget kaptam alternatív gyógymódok útján. Homeopátiás kezelésben volt részem, és kranioszakrális terápiára jártam. Ezek együtt, a sok beszélgetés anyukámmal, és az, hogy a barátommal egyre több időt tölthettem együtt szépen lassan javított a helyzeten. Tél végére, tavaszra már egészen egyensúlyban éreztem magam. Leérettségiztem. Utána nyáron pedig anyukám nem szólt bele többet, hogy mennyit alszunk egymásnál. Ebben az időszakban ismét voltak érdekes szituációk a barátom anyukájával kapcsolatban. Miután a téli szünetet majdnem végig egymásnál töltöttük, a születésnapomkor ismét ugyanaz a bonyodalom jött létre, hogy nem jöhet át hozzám a barátom. Aztán az ő születésnapjakor pedig, hogy én ne aludjak ott. Mind a két alkalommal utólag visszagondolva kissé hülyén viselkedtem, addig sírtam neki, amíg ki nem bulizta, hogy mégis együtt lehessünk. Utólag rájöttem, sőt talán akkor is tudtam, hogy nem oké amit csinálok, hogy érzelmileg manipulálok szegényt, de annyira instabil voltam lelkiileg, hogy nem tudtam sajnos jobban csinálni. Szerencsére őt nem rettentettem el ezzel, ezért a mai napig nagyon hálás vagyok. Aztán tavasszal néhányszor egyáltalán nem értettem, hogy milyen indokkal mondja azt az anyukája, hogy ne menjek hozzájuk... Azt is mondta, hogy szerinte túlságosan ragaszkodom a barátomhoz, és ez így nem jó. Utólag belátom, hogy ebben a részében igaza volt egy kicsit. Azóta nagyon igyekszem, hogy ne legyek ilyen megint. Május végére eljutottunk addig, hogy azt mondta az anyukája, én egy ideig ne menjek hozzájuk egyáltalán. Hát ezt egyáltalán nem értettem. Fel is voltam háborodva, de szerencsére a párom jöhetett hozzánk, úgyhogy annak legalább örültem. Eltelt a nyár, jó mozgalmasan. Megtudtuk, hogy mehetünk Amerikába, összekészülödtünk, és augusztus végén ki is repültünk. Kint kollégiumban laktunk,

eredetileg külön szobákban, sőt külön épületben is. Viszont sokszor átjártam hozzá, aztán szépen lassan a cuccaimat is átköltöztettem. Így hát együtt laktunk. Október elején a barátom érdekes hírt kapott. A szülei válást terveztek. Ez természetes módon elég rosszul érintette őt. Én eléggé meglepődtem, próbáltam ott lenni neki, lelki támaszt nyújtani, segíteni ahogy tudok. Közben viszont volt, hogy velem is volt baja szegénynek... Utólag már tudom, hogy mivel nekem a minőségi idő a szeretetnyelvem, szükségem van arra, hogy időt töltsön velem, figyeljen rám, és együtt csináljunk valamit. Emiatt volt az, hogy többször kiakadtam olyasmi okokból, hogy nem akart este a suliból velem hazamenni, hanem azt mondta, menjek egyedül, ő még marad, illetve azt is nagyon rosszul viseltem, hogy kijelentette, ne aludjunk együtt minden este, mert neki kell egy kis énidő. Minden héten háromszor aludjunk külön. Nehéz volt ez nekem, de elfogadtam. Aztán egy idő után azt mondta, hogy rájött, hogy már nem kell. Ennek nagyon örültem. A téli szünet alatt emlékszem, hogy nagyon hiányoltam a törődést, az odafigyelést. Aztán márciusban is voltak hasonló bajaim. Közben az ő családjában egyre jobban elfajult a családi dráma. Nem részletezném, mert ez nem az én dolgom, csak annyi tartozik rám, hogy hosszú hosszú telefonbeszélgetéseket folytatott az anyukájával, amiket néha én is végighallgattam, néha próbáltam neki segíteni, hogy mire mit reagálhatna. Őszintén szólva nem tetszettek nekem ezek a beszélgetések. Annyi előnye volt a családi drámájuknak, hogy egy kicsit közelebb hozott minket egymáshoz, én legalábbis úgy éreztem. Amikor erről beszélt velem, azt éreztem, hogy szüksége van rám, ez pedig bármilyen rosszul hangzik, jól esett... Aztán elkövetkezett az az esemény, ami szerintem mindig is a sors legfurcsább fintoraként fog szerepelni az életemben. Így történt: a húgom egyik délután (Magyarországon este) írt nekem, hogy "Te tudsz valamit, hogy mi van az anya és az apa között?" Nem tudtam semmit, kérdeztem, hogy miért. Nem akarta elmondani, de éreztem rajta, hogy nincs rendben lelkileg, így beszélgettünk másról míg el nem aludt. Másnap felhívtam anyukámat, hogy ez mégis mi volt, és ő sírva elmondta, hogy apukám már nem boldog mellette, el fog költözni. Hát, gondoltam ilyen nem létezik!!! Hogy lehet az, hogy a barátom szülei októberben, az enyéme pedig februárban válásra adják a fejüket??? Pedig így történt. Most már én is hosszú telefonbeszélgetéseket folytattam anyukámmal (bár azért egészen más jellegűeket, mint a barátom) és igyekeztem amennyire lehetett lelket önteni belé. Apukámmal is beszélgettem, bár vele kevesebbet. Tényleg elköltözött. Nekem pedig mindennek tetejébe megint valami érdekes új problémám lett. Elkezdtem félni a halálos betegségektől. Beképzelttem magamnak mindenféle fizikai problémát és attól rettegettem, hogy abban, a miatt fogok meghalni. Anyukám még a nehéz időszakára is ott volt nekem lelki támasznak és sokat segített az okosságaival és a pozitívásával. Eljött a május, és haza kellett jönnünk. Én őszintén szólva nagyon féltem. Attól, hogy mibe csöppenek vissza, hogy a barátom mibe csöppen vissza, hogy mennyit tudunk majd találkozni... Kint minden napot szinte végig együtt töltöttünk. Szóval igencsak nehéz volt hazajönni. Mondhatni egyik szemem sírt, a másik nevetett. Mert azért annak nagyon örültem, hogy találkozhatok a húgaimmal, a szüleimmel és a barátaimmal. Miután hazajöttünk, a barátommal pár napig külön utakon jártunk, megfogadtam ugyanis, hogy adok neki egy kis teret, és majd keres, ha szeretne velem lenni. Kb. 2-3 nap után reggel felkelve ezt az üzenetet kaptam: "hiányozol". Ez után pedig ismét egy olyan időszak kezdődött, amikor azt éreztem, hogy közelebb kerültünk egymáshoz, mint addig bármikor. Kiderült, hogy apukám miután elköltözött, összejött egy 28 éves lánnyal. Ettől én eléggé elszomorodtam... A barátom aznap este azt mondta, hogy szeretne úgy figyelni rám, ahogy az nekem a legjobb, és úgy reagálni, hogy a legjobbat tudja tenni nekem vele. Ez nagyon nagyon jól esett, és azóta is érzem, hogy erre törekszik. Azóta is úgy érzem egész pontosan, hogy mind a ketten

arra törekszünk, hogy a másoknak a legjobbat nyújthassuk. Nagyon sokat beszélgettünk a szüleinkkel és a szüleinkről, és próbáljuk észrevenni azokat a hibákat, amiket ők elkövettek a kapcsolatukban, és mi igyekszünk mindent jobban csinálni. A nyár nekem nehéz időszak volt a félelmeim miatt is. Továbbra is rettegetem a betegségektől. Ez a rettegetés szeptemberben érte el a csúcspontját, amikor hirtelen ismét nagyon változott az életem, mert elkezdtem az egyetemre Pesten. Ez azt jelentette, hogy a barátommal sokkal kevesebbet találkoztam, és koliként egyedül kellett boldogulnom a nagyvárosban. Egyik nap megszédültem. Nem találtam rá semmi kézzelfogható magyarázatot, ezért nagyon megijedtem. Édesapámat hívtam kétségbeesve, aki szerencsére a közelben volt, így hamar odaért és a jelenlétében valamelyest megnyugodtam. Az ő tanácsára felhívtam a homeopata orvost, akitől már régebben is kaptam szert a pánikomra. Pár nap múlva elmentem hozzá, és kaptam egy szert erre a helyzetre. Szerencsére hasznosnak bizonyult. Utána azt megismételtem, majd kaptam egy újat januárban is. Azóta úgy érzem, stabilabb vagyok lelkileg, mint az elmúlt években bármikor. Az elmúlt időszak nehéz volt, és még most is néha nehéz. A szüleim válása nem éppen zökkenőmentes. Anyukám nagyon nehezen viseli. Úgy vélem mindenkinek van valamiféle defektje, egy tanult viselkedése, ami előjön reakcióként kritikus helyzetekre. Anyukámnál ez a düh. De én nem tudok haragudni rá sosem, akármennyire nehéz nekem amikor remegve, esetenként habzó szájjal szidja az apámat. Arra jöttem rá, hogy azért nem, mert tudom, hogy ő nem ilyen, csak kifordult magából, kétségbe van esve, és nincs más eszköze. Nem tudok rá haragudni, mert tudom, hogy értékes, jó ember.

Pénz...

Néha az az érzésem, hogy lehetetlenek az elvárások a mai fiataloktól. És most elsősorban a huszonévesekre gondolok. Mi van akkor például, ha valakit nem tudnak a szülei anyagilag támogatni, vagy csak kevéssel? Mi van akkor, ha egyetemre szeretne járni, és nincs lehetősége mellette dolgozni? Vagy csak nagyon keveset...? És ha esetleg még jogsit is szeretne szerezni mindeközben? Vagy a távlati terv szerint albérletbe költöznének a párjával, akivel mellel sok időt szeretnének együtt tölteni? Hogy lehet mindezt összeegyeztetni? A tanulmányi ösztöndíj alig segít valamit... Színötös félévi átlaggal annyit kapok havonta, amiből egy heti kajára sem futja a kollégiumi lakbérem kifizetése után. És nem eszem extra dolgokat. Péksüteményen és zacskós levesen élek. A jogsira van félretéve pénzem, néhány gyereket pedig matekból korrepetálok, tehát most egy ideig kijövök pénzügyileg, de mi lesz, amikor az albérletért a kollégiumi díj négyszeresét kell majd kifizetni? És mi lesz, ha akkor már nem járok az egyetemre, hanem szakképzésben tanulok és nem kapok ösztöndíjat? És nem tudok dolgozni tanulás mellett?

Mi van akkor, ha rossz érzés pénzt kérnem a szüleimtől mert így is tudom, hogy nincs otthon gáz a sütéshez?